

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB12 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB12 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 107. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb12-txt-shoot-n114.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB12:114

#

Det er strax et Exempel paa Ulykken af det Christelige og det Verdsliges Sammensmelten.

Der vil saa existere en Geistlighed, som opretholder det aldeles verdslige Begreb af Værdighed; de ikke blot unddrage sig kløgtigt Farer, Opoffrelser, men de æres og ansees, thi »det vilde være under deres Værdighed« at blande sig i Sligt, nedlade sig til Sligt!

O, Løgn i Jer Hals. Veed I vel, at Eders Tale om den ikke er Gudsbespottelse, saa er den dog at bespotte Xstus! Thi hvad er Xstus? Han er den lidende Sandhed, der fandt det at være det Værdige at indlade sig med alt det Onde.

Man tænke sig en Præst der paa sit Dødsleie siger: jeg levede paa en Tid, da Løgn og Bagvaskelse, og Misundelse og Nederdrægtighed formeligt triumpherede. Men jeg fandt det naturligviis under min Værdighed at nedlade mig til Sligt, at nedlade mig til at ville modarbejde Sligt – og mit Liv blev uberørt deraf. O, min Ven tag Dig iagt – i Døden er det kun det christelige Begreb af Værdighed der trøster; det trøster at turde sige: jeg levede samtidig med Løgn og Nederdrægtighed, men dette veed jeg, jeg kom paa første Pleie; og dette veed jeg, da jeg døde var det Ondes Magt dog mindre; men i ethvert Fald unddraget mig har jeg ikke.

Enten maa Kirke og Stat skilles ad, ell. vi maae paa een ell. anden Maade have Kloster-Geistlige. Man vil sige: »ja men En, der forsager hele Verden og lever af Rødder, han kan i sit Hjerte være lige saa forfængelig som En, der har det Verdslige.« O, det veed jeg, det veed jeg. Men jeg veed tillige, at een Fordeel har man af at have Kloster-Geistlige med, at man dog stundom faaer Handlinger at see, der formaliter erindre om det Christelige; man faaer denne Krydsen, der dog er oplivende, at medens de Fleste handle ud af den Art Forfængelighed, som er den verdslige, saa handler han, hvis han ogsaa er forfængelig, dog ud af den Art af Forfængelighed, som maa kaldes den gudelige. Vistnok er denne for Gud værre end den første, men deraf følger ingenlunde, at hans Handlinger ikke kunne gavne.

Tag Tilstanden her i Kiøbh. den Gang, da jeg maatte tage mig af *Corsaren*. Ikke een eneste Geistlig vovede at prædike mod en saadan Demoralisation, mod Bagvaskelse, mod Løgn o: s: v:. Og alle havde de det Skalkeskjul at det var under deres Værdighed. Det var glemt, absolut glemt, at det christelige Begreb Værdighed er lige modsat det verdslige. Og da saa jeg maatte paatage mig christeligt at indfrie det christelige Begreb af Værdighed, at det vilde have været under min Værdighed at have levet med Sligt og ikke handlet, saa maatte jeg lide derfor, ogsaa saaledes, at man fandt det var under min Værdighed!

Hvilken Christenhed. Der er 1000 Geistlige, alle alvorlige Mænd, med Værdighed – og saa slendrer der et ungt Msk. omkring, en Flaneur – og der var, christeligt forstaaet, baade Alvoren og Værdigheden!